

interessere mig meget at høre den højtærede Minister noget nærmere paapege, hvor en saadan Inddragning har fundet Sted. Vi have i alt Fald i Sommer lagt Mærke til, at adskillige af Embederne derovre have været opslaaede vakant, og naar vi samtidig se, at den øverste Embedsmand derovre, Guvernøren — jeg tror ikke, at jeg tager fejl, eller overdriver i saa Henseende — kan opholde sig her i Danmark i halve Aar, faar man en yderligere Tro paa, at man nok kunde undvære adskillige af disse noget dyre Embedsmænd, vi have der ovre. — Maa jeg sluttelig henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Det ene drejer sig om Lndpostbudene. Landpostbudene nede i min Valgkreds have henvendt sig til mig med Beklagelse over de Lønningsvilkaar, de ere undergivne. Jeg skal ikke i dette Øjeblik komme [vidtløftig ind] derpaa; jeg tror, det erkendes fra alle Sider — ogsaa fra den højtærede Regerings Side — at de ere noget tarvelig aflagte, og at deres Lønningsforhold egentlig ikke taale Sammenligning med de Lønningsforhold, som deres nærstaaende Kolleger i Byerne leve under. I Byerne faar et Postbud jo nu vel 12—1400 Kr. eller mere; paa Landet er en 6—700 Kr. meget for et Postbud; der er endogsaa enkelte — der er i alt Fald blevet nævnt mig et Eksempel i saa Henseende — der kun have 28½ Kr. om Maaneden. Ingen vil selvfølgelig paastaa, at en Mand, end-sige en Familie, kan leve af en saadan Løn; men man gaar naturligvis ud fra, at de have Ekstrafortjeneste. I saa Henseende maa man dog ikke glemme, hvor anstrengende Landpostbudenes Tjeneste er, i alt Fald paa visse Tider af Aaret, idet de skulle færdes med den store Vægt, de have at bære paa, i det Vejr og Føre, som frembyder sig paa Landet; det kan nok tage en Mands Kræfter, saa han ikke er i Stand til at arbejde mere og derfor ikke fortjene mere, naar hans Route er gaaet til Ende. Jeg trøster mig imidlertid med — og jeg trøstede ogsaa dem, som henvendte sig til mig, dermed — at man har set, at der er Fremgang i deres Forhold. Disse Folks Lønningsforhold følges med Opmærksomhed og Velvilje fra Lovgivnings- og Bevillingsmagtens Side; de kunne jo ikke faa alt paa en Gang: det maa de finde sig i, men jeg haaber, at denne Udvikling til bedre Forhold for dem maa vedblive. Der er særlig et enkelt Punkt, jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa. Det hedder i de Kontrakter, som afsluttes med

Landpostbudene, § 7, saaledes — jeg tillader mig med den højtærede Formands Tilladelse at læse det op —: „Budet er forpligtet til selv personlig at udføre sin Tjeneste, medmindre han er forhindret ved Sygdom. I saadanne Tilfælde, som nærmere maa godtgøres for Brevsamlingsstedet paa det paagældende Sted, samt naar Budet maatte ønske Tjenestefrihed for en eller flere Dage, og dette tilstedes ham af Postvæsenet, har han at lade sin Tjeneste udføre for egen Regning og Risiko ved en paalidelig mindst 18 Aar gammel Person, som af Postvæsenet dertil findes antagelig.“ Det forekommer mig dog, at dette er vel strengt. De fleste andre Embeds- og Bestillingsmænd nyde jo ubeskaaret deres fulde Lønning, naar de ere syge, og der er ikke Tale om, at de skulle stille en anden i deres Sted, men Landpostbudene skulle for egen Regning stille en anden Mand i deres Sted, selv i et saa uforskyldt Forfald, som Sygdom kan være, og det skal oven i Købet være en Mand, som godkendes af Postvæsenet. Naar man erindrere, hvor lave deres Lønninger ere, maa man erkende, at det kan være sandt, hvad de have paastaet over for mig, at det meget ofte er Tilfældet, at det ikke er muligt at faa en Stedfortræder for den Løn, de selv have, men at de maa give endogsaa meget mere, 2—3 Kroner om Dagen for en saadan. Naar et saadant Sygdomstilfælde strækker sig over en Maaned eller to, vil enhver se, at det kan medføre, at det meste af Mandens Aarsløn gaar tabt for ham ved de Stedfortrædere, han skal holde. Der er sikkert noget ubilligt paa det Punkt, og jeg anbefaler, at det maa blive taget under velvillig Overvejelse meget snart, naar der bliver Spørgsmaal om at forbedre disse Folks Lønninger.

Der er dernæst et andet Punkt, sorterende under Indenrigsministeriet, som jeg har særlig Anledning til at fremdrage. Det vedrører Forbrugsforeningerne, af hvis Overbestyrelse jeg har den Ære at være Medlem. Vi vide jo nok, at i den Tid, da de politiske Bølger gik højt, var der en Kamp mod Forbrugsforeningerne fra Købstædernes Side og desværre ogsaa fra Retsbetjentenes Side, som lod sig inddrage i denne Kamp og tog Parti for Købstæderne. Jeg tror ganske vist, at Kampen er bleven mildnet meget ogsaa paa dette Omraade, men jeg ser endnu, netop i min førnævnte Egenskab, adskillige Tilfælde af denne Forfølgning over for Forbrugsforeninger fra Retsbetjentes Side, og jeg tillader mig at henlede den højtærede Indenrigsmini-